

יעקב חבל נחלתו

חבל נחלתו זאת קבוצת אוכלוסייה של יצורי אנוש בעלי סגולה לאהוב ולהאמין כי אלהים הוא בורא האמת. באינטרס האלהי צריך היה אלהים לברוא קבוצת אוכלוסייה כזאת שתיתן מענה של אהבה לרעיונותיו הנשגבים. הטקסט הסמלי של ספר בראשית מאפשר ליצור תסריט כיצד אלהים נטע גן בעדן בו ברא אדם בעל תכונות נפש אציליות ששכנו בגוף בריא שהיה מאריך ימים ואף ברא לו אישה להיות עזר כנגדו מתוך כוונה ללמדם לחיות באהבה ובאמונה ולהצליח עם תורשה מיוחדת זו להעמיד שושלת אדם אצילית אשר כדרך הטבע ממנה תיווצר אוכלוסייה גדולה שאלהים ינחל בה ויאהב לנצח וזו תהיה חבל נחלתו. מסתבר כי תהליך בריאת חבל נחלה זו נכשל, אצילות הגוף והנפש לא צלחה לבחור בסגולה והעדיפה עולם של "בני-שת" – מלא שקרים שנברא בשקר הבל פיו של האדם. אלהים שהתעצב אל לבו נאלץ להשמיד את ברואיו, פרט לקין (קברו של קין) שכלפיו התחייב ואת נוח "איש צדיק תמים היה בדרתיו" מצא מתאים להיות אבי שושלת אדם אצילה עד כמה שניתן ואכן, ידע אלהים בשושלת נוח את אברהם כאוהבו הראשון לשתף ולחלוק אתו מחשבות עומק.

חבל נחלתו נמדד פילוסופית כמעגל רציונאלי שחלקיו השלמים נחתכים (כבר בימי רדת יעקב למצרים) בחיתוך גיאומטרי לס"ה 132 אצבעות. כלומר, כאשר המעגל יחולק ל- 12 חלקים שווים באותה חלוקה יחולק המעגל גם ל- 11 חלקים שווים. זאת תופעה ייחודית בה נמשל המשל "טובים השניים מן האחד" ואותה וודאי כתב קהלת בביטוי אלגברי-גיאומטרי. לכן, מתאים יעקב חבל נחלתו על שנים-עשר שבטים להיות נחלת אלהים ובאותה עת יכלול החבל אחד-עשר שבטים כאשר שבט לוי נפוץ בישראל. כאמור, צריך היה לבסס קודם כל אינטרס אהבה כדי לייצר את חבל הנחלה יעקב. לכן, אהוב האלהים יעקב זרע אברהם, נבחר למדוד מכפלות בנחלה זו (כדברי יוסף לאחיו) כי למצרים הורד כדי להציל עם רב – וכדרך הטבע, תיווצר אוכלוסייה גדולה שאלהים ינחל בה ויאהב לנצח ואותה אי אפשר יהיה להשמיד ומזכותה אם תיהרס מה תושב ותבנה לעולם ויתקיים נצח ישראל לעד. לשם כך, תוכנן ההיפוך האלהי לחייב מגע של אצבע אלהים, כדי למנוע כניסה של הבל-פה אנושי ליצירת הנפלאות בירידת יעקב למצרים וכך, צריך היה יוסף להיות העבד הגנוב שנמכר בשוק העבדים ומבית הסוהר הוצא, כפותר חלומות שהפך להיות מושל בכל אדמות מצרים ובסופו של דבר הוא שקנה עבור פרעה את כל האדמות של האצולה המצרית. היה בין יוסף לבין פרעה הסכם שכלכלת 70 בני משפחת יוסף תהיה על מצרים עד יום מותו. אם-כן, משפחתם הגרעינית של יעקב ויוסף באמצעות הסכם הזה הייתה מוגנת כלכלית ומשפטית. כלומר, כדי שאפשר יהיה להגן על המשפחה לפי סעיפי החוק המצרי, שלא יחסר לה דבר, צריך היה שתהיה חלקת אדמה שלא חלים עליה סעיפי החוק המצרי שהגביל את המכירה מחדש של האדמות ואפשר היה לשכן עליה את כל בני המשפחה (שאותה הביא יוסף למצרים) כשהאדמות יישארו בבעלותה. בספר בראשית מתועדת ארץ גושן – ארץ תעלות השקיה – כחלקת מיני גן עדן נווה מדבר עליה לא חל החוק המצרי, כמו שפרעה ויוסף סיכמו, שתהיה בבעלות משפחת יעקב. אם מתחברים לתיעוד לוח הזמנים המצרי על חפירת תעלת מים שנקראת 'המים של יוסף' Bahar Yusef ואל לוח הפרעונים שמתעד את שנות פרעה ח'י-חיפר כמייסד נווה המדבר המלאכותי בפאיוס, אפשר להאמין כי יוסף השאיר כתובת לביסוס תיעוד אלהי איך ומתי הוא נבחר להיות שליח אלהים למטרה המיוחדת הזאת שסיפקה אינטרס של אהבה אלהית ליציאת מצרים ואז ביעקב חבל נחלתו תתממש התוכנית

לקיים באוכלוסייה של המין האנושי את הסיפור שמתעד התנ"ך כאור לגויים. לכן, אלהים הוציא את בני-ישראל ממצרים לפגישה חד פעמית בהר האלהים בסיני ובדרך נתן להם את השבת. כך יוסד מוסד הזמן לברית שהם יעקב חבל נחלתו הם, כלומר הם חיים לנצח, את סיפור נפלאותיו בשבילו ועם ספירת שבתות על דרך חיי בני ישראל נוצר קשר האמת לסיפור ההיסטורי שמתועד בתנ"ך ואלהים בורא האמת יכול היה לממש את רעיונותיו המתמטיים בתכנית המקדש הראשון שבנה שלמה. כך, למעשה האירועים ההיסטוריים נשארו לביצוע בידי המין האנושי ואלהים לא צריך להוכיח כי הוא יוצר האמת. כלומר, מתאפשר קיום היחסים בין אלהים בורא האמת לבין המין האנושי בורא השקר ולראיה שקרן זה מרשה לעצמו לקבוע כללים של קדושה וטומאה לפי הבנתו. ואכן, נבדל 'חבל נחלתו' ישראל משאר הגויים ואף אמנם אימץ לעצמו חוקים ומשפטים של אמת שנתקבלו לנצח באמצעות הנביאים והכוהנים וגם ניתן להתייחס אליהם ללא חשש וגם לטעות בהם לפי הבנת הקורא והמפרש. העיקר, מאז יציאת מצרים, את תיעוד האמת כולל דברי ההבל והשקר שיוזם המין האנושי, אלהים מנהל באמצעות נחלתו ואכן יש זיקה כי זאת הבטיח למשה: 3540 שנה יהיה "אהיה אשר אהיה".

וזאת לראיה כי אברהם הכה את כדרלעומר והמלכים שותפיו והציל את לוט ואת ברע מלך סדום, מה שלא ייתכן היה אלא בהסכמת אל-עליון. ואמנם, אברהם מנסח בתשובתו למלך סדום יסוד חישובי "מחוט ועד שרוך נעלי" המעיד כי המינוח "חוט" שימש את אברהם להגדרת היקף מעגל שחולק ל- 11 חלקים שווים, כאמצעי לדייק ללא רבב כפי שהציג את חשבון חלוקת שווי המוצל בחשבוננו הרציונאלי בדיון שנערך כסמל עמק שווה. ועולה מן ההפקר, כי מדידות במעגל כהליך אי-רציונאלי בימינו, דרכי חיים הן.

ואמנם, הפקר מתעד הציטוט "עצב נבזה" שנתן ירמיהו לכניהו מלך יהודה ומן הראוי לנהל ברור עמוק בעניין זה, כי הוא כניהו אחרון מזרע דוד לדעת כי "טובים השניים מן האחד" בירושלים, על כסאו ישב ובנים הוליד על נהרות בבל.

כִּי-מִבֵּית הַסּוּרִים יֵצֵא לְמִלְךְ

כִּי גַם בְּמִלְכוּתוֹ נוֹלַד רֶשַׁע...